The Good Morning Blues Story

Olle Hernegren / OrkesterJournalen

Grattis i efterskott till jubiléet, GMB – det har blivit många födelsedagstårtor genom åren!

I 45 år har Good Morning Blues trotsat puritaner i olika läger och spelat sin musik, man har plockat, blandat och gett av vad man gillat i musikens olika hörn.

45 år är en lång tid och att hålla ihop ett band så länge är en bedrift, och att man fortfarande har kul på jobbet är en glädje för den som lyssnar.

Ta del av historien bakom Good Morning Blues!

The Early Days - Björn, Thomas, Claes och Jana på Profeten 1968

Jodå, Sven-Ingvars har hållit på längre, liksom Rolling Stones. Men Good Morning Blues har just rundat 45-årsjubiléet med alla ursprungsmedlemmarna kvar. Även för övrigt har personalomsättningen i bandet varit försvinnande låg, arbetsglädjen som regel påfallande hög, och produktionen har legat på en stabil nivå.

Vi ska nysta lite i framgångssagan, som inleds med att en pianist och en basist träffas på sin skola.

Pianisten heter Jan Wärngren, Jana kallad, och han tar det från början:

– Tomme och jag hade spelat ihop i en massa band med konstiga namn sedan 1962, när vi var i 15-16 årsåldern.

Tomme är Thomas Lindroth, basist och sångare. Thomas och Jana var skolkamrater i Uppsala, och båda hade ryckts med i den allmänna trenden att man skulle vara med i ett popband.

När så kontakt uppstod med Björn Sjödin så kunde man börja skönja konturerna av vad som komma skulle. Björn kom till Uppsala 1965 från Örnsköldsvik för att börja ekonomistudier. Trummorna var med i bagaget, och han hamnade snart i sällskap som skulle störa fokuset på en karriär i näringslivet.

– Jag hade varit i Uppsala fyra - fem dagar när jag var på Norrlands Nation och där fick höra en orkester som hette Phontrattarne. Där träffade jag också Anders Ählström, ventilbasunist och väldigt duktig jazzmusiker. Han hade just startat en kvintett, och han frågade om jag ville vara med. Det ville jag, och i den kvintetten fanns Tomme och Jana.

Det blev mycket spel på kvintett, men man spelade också på många små fester där det räckte med en mindre sättning, så det blev en hel del pianotrio för Jana, Tomme och Björn.

– Vi spelade mycket jazz och blues, egentligen var det mer jazz då än vad vi spelar idag. Vi pratar ju 1965, då var det fortfarande gångbart att spela jazz som underhållningsmusik.

Sedan dök Claes Janson upp. Claes erinrar sig den tiden för det första mötet:

Bildjournalen 1967

Veckans grupp

FOUR AND THE BLUES heter denna grupp fr Uppsala. Jan Werngren, Björn Sjödin, Claes Janson, Thomas Lindroth håller sig till blues.

Första medieuppmärksamheten - Four and the Blues var Veckans Grupp en vecka i Bildis

– Björn bodde ju på Studentvägen, och jag flyttade in där när jag kom från Sundsvall. Sen stötte vi ihop någonstans.

Björn Sjödin är exaktare än så:

– Vi stötte faktiskt ihop på scen, när jag spelade med Hi Ball Six, och Claes kom in som vikarie på sång. Vi spelade musik lite á la Telstars - modern dansmusik med två saxar i bandet.

Claes fortsätter:

– Jag sjöng några gånger med dom, och sen föreslog Björn att jag skulle komma ner och kolla när han repade med trion inför en spelning. Det var hösten 1967, och vi tyckte att vi skulle spela något tillsammans. Det blev den gamla Leadbelly-låten Good Morning Blues, som både Tomme och jag kunde. Och därmed var orkestern både född och döpt.

Uppsalaband som fått chansen: GOOD MORNING BLUES

□ GOOD MORNING BLUES kallar sig en grupp Uppsalamusiker som vi på måndag kan lyssna till i TV:s program Minimax. Kvartetten består av Claes Jansson, sång, Jan "Jana" Wärngren, piano, Thomas Lindroth, el-bas och sång, och Björn Sjödin, trummor.

De har spelat i flera år och att de nu är rutinerade musiker märks inte minst på deras avspända scenuppträdanden och samspelthet. Men så känner de också varandra utan och innan.

Innan de fyra träffades och upptäckte att de trivdes med att arbeta och spela tillsammans hade de, var och en på sitt håll, spelat med mer eller mindre kända grupper. Björn t ex har spelat med flera av de större norrlandsbanden och Jana har bl a ackompanjerat Alma Cogan.

Good Morning Blues repertoar innehåller så gott som allting mellan kommersiell pop och modern jazz. Deras hårdsvängande musik går oftast i rythm and bluesstil. Häromkvällen spelade de på Profeten här i Uppsala.

När gruppen drar igång med sin signaturmelodi Good Morning Blues eller Work song kan man inte låta bli att ryckas med. För det är inte ofta Uppsalaborna får höra en så rytmisk och hårdsvängande mindre grupp.

Jazzälskarna brukar också de få sin del. Det är när kompet drar igång med triojazz, som lätt för tankarna till Bobby Timmons trio. Jana använder sig gärna av blockchords a la Red Garland. Thomas är en baslst värd att lyssna på.

Nu på lördag spelar Good Morning Blues på Norrlands nation och som sagt — på måndag kl 18.25 är det dags att knäppa på TV-apparaten. JEH

■ *Good Morning Blues heter Uppsalas aktuellaste band. På måndag kan vi se dem i TV-programmet Minimax. Fr v Björn Sjödin, Jana Wärngren, Thomas Lindroth och Claes Jansson*

UNT
9/11 - 68

Artikel i Upsala Nya Tidning 9/11 1968 inför TV-medverkan

GMB spelar på Profeten i Uppsala 1968.

Good Morning Blues skulle förbli en kvartett några år, även om man av och till förstärkte med blås. På första skivan, som är liveinspelad i diverse Uppsalamiljöer, medverkade Stig Wallin på tenorsax och Lennart Axelsson på trumpet.

– Stickan och Lennart var med till och från. Det var inte så noga, kan man säga. Det var samma med Rade, Radovan Antoncic, på gitarr, han var med ibland, berättar Björn.

– Vi ville gärna ha en fast gitarrist, och vi provade några stycken. Men vi tyckte inte dom var så kul så vi körde vidare på fyra, ända tills en ung man vid namn Thomas Arnesen hörde av sig och sa att det kunde vara kul att spela med oss.

– Ja, han propsade faktiskt på det, förtydligar Claes. Men vi visste inte vem han var, så vi sa ”kom och titta när vi spelar nån gång”. Det var 1971 - 72 ungefär, vi spelade på Pub Orvar på Norrlands Nation, och när vi kom dit nästa gång så satt Thomas redan på scenen, med gitarr och förstärkare.

– Man var ju ung och kavat, skrattar Thomas. Jag hade hört bandet spela, och jag gillade det jag hörde men jag tyckte det saknades en solist som kunde ”peaka” på ett sätt som pianot inte kan. Jag tyckte att mitt sätt att spela skulle passa in.

Det tyckte de fyra i orkestern också. Thomas Arnesen fick stanna kvar på scenen, han spelade hela kvällen och sedan var han fast medlem i bandet.

Nu fattades det bara en blåsare för att Good Morning Blues skulle ha sin nära nog slutgiltiga form. Saxofonisten John Högman berättar om hur han kom med:

– Thomas Arnesen och jag hade gått i samma klass i gymnasiets första ring, och vi hade spelat tillsammans i en del andra sammanhang, så vi kände varandra redan. Jag hade också lärt känna Björn eftersom vi båda var med i studentorkestern Phontrattarne.

– Så jag började sitta in i GMB under fyra – fem månader. När dom spelade så kom jag dit och satt in. Först var det på enstaka låtar, sedan ett set och sedan blev det längre och längre.

– Och sedan fick du pröjs en gång när du varit med hela kvällen, påpekar Björn.

– Efter det så sa dom ”ja, du kan väl vara med då”. Det var 1974, konstaterar John Högman.

Ni var ett ganska renodlat bluesband?

– Nej, det har vi aldrig varit, slår John bestämt fast. Vi har aldrig varit accepterade i blueskretsar som ett bluesband. Vi var inte alls tillräckligt renläriga i repertoarval och attityd. Det handlade nog mest om att vi inte spelade renodlad Chicagoblues och inte renodlad countryblues. Bluesfolk är ofta puritaner, och formen är viktigare än innehållet.

– Det var för mycket ackord och improviserade solon, fyller Claes i, och så spelade vi inte som på skivorna.

Så kom 1980-talet, och Good Morning Blues fick uppleva en verklig storhetsperiod, framför allt i Uppsala.

– Vi var något av local heroes, och vi fyllde verkligen nationshusen. När vi till exempel invigde sommarpuben på Kalmars Nation så var det kö runt kvarteret. Och på Östgöta och Smålands var det likadant. Vi drog folk fast vi var i Uppsala! Vi gjorde några små avstickare, men det var inga stora turnéer på den tiden.

– Vi hade en väldigt lycklig period då, för det fanns speltillfällen överallt, sådant som inte finns idag. Vi hade flyt i den perioden, konstaterar Tomas Lindroth.

1980-talet skulle också se Good Morning Blues få ytterligare en förstärkning. Jonte berättar:

– Claes hade börjat sjunga med Gugge Hedrenius 1978, och 1982 började jag i samma band. Då lärde vi båda känna Bosse Broberg.

– Good Morning Blues skulle göra en Dylanlåt till lp:n *Whisky and Blues* 1987, och då hade vi tänkt oss att det skulle vara en blåssektion med. Peter Gullin spelade barytonsax, Uffe Johansson trombon och jag tenor, och så behövde vi alltså en trumpet.

Omslagsfoto till Whisky and Blues

Bosse Broberg tog sin trumpet, låten hette *Watching the River Flow*, och det var ett jäkla tryck!

Efter det var Bosse med lite till och från, men han blev allt mer en fast del av bandet.

Bosse Brobergs uppdykande i bandet var ett lyft, poängterar Jan Wärngren:

– Vi tog ett steg extra när Bosse kom med, och vi körde igång med *Me and my Baby* och dom här lite mer komplicerade låtarna. Det var knepiga grejer, åtminstone för oss som inte var proffs.

– Till mitt förflutna hör att jag var med i ett band som spelade på V-Dala nation i tre år. Då var det mycket Horace Silver och den typen av budskapsjazz, förklarar Bosse.

– Jag kom till Uppsala 1958 och hamnade omgående hamnade hos Carl Otto Ousbeck på V-dala nation, där han övertagit kapellmästarskapet för dansmusik med egen sin orkester efter Nils Lindberg.

– Som mest hade vi då tre spelningar i veckan, men så småningom kom våra ambitioner till konstnärliga uttryck i konflikt med danspublikens tålamod. Varje dans kunde vara i en dryg halvtimme medan orkesterns medlemmar, en efter en, brutalt framförde sina solon. Vår verksamhet fick ett tvärt slut och en ny epok, popepoken lurpassade bakom dörren och tog omedelbart hand om vår danspublik.

GMB ca 1993 - med Bosse Broberg!

Nästa cd hette *Never Make a Move too Soon* och kom 1992. Under det tidiga 90-talet började det gå utför för nationslivet, och de kvarterslånga köerna var ett minne blott. Men Good Morning Blues hängde i, även om andra jobb tog mycket tid och kraft.

– Som musiker är vi ju sökande personer, och bandet skulle nog ha dött sotdöden om alla bara spelat med GMB, säger Jonte.

1997 gjordes cd:n *Before We Think* och 2002 kom *The Walk*. Efter det började Thomas Arnesen bli mer intresserad att få ett visst stuk på de låtar som han sjöng, men orkestern funkade inte riktigt så.

– Jag brukar säga att GMB:s största tillgång är vår oförmåga att rätta oss efter andra, säger Jonte. Det där att få till ett stuk som låter precis som något annat - det har vi aldrig klarat av. Det måste bli som det blir - då kan det bli bra, för då kommer allt inifrån.

Thomas funderade länge och sedan beslutade han sig för att satsa på sitt Arnesen Blues Band.

– Jag ville jobba lite annorlunda än de övriga, konstaterar Thomas Arnesen idag. Jag saknade en tydligare struktur, till exempel vad gällde repen och utvecklingen av repertoaren. Men där hade vi olika idéer så jag valde att kliva av.

Anders Johansson i Karlskoga december 2012

Men innan Thomas lämnade bandet ville han sörja för att GMB inte skulle bli stående med personalproblem. Då kom Anders Johansson in i bilden, någon gång 2003/04.

Eftersom Anders var lärare på Björn Sjödins jazzkurser på Visingsö sedan mitten av 80-talet, så kände de flesta varandra väl. Det blev naturligt att fråga Anders, som tackade ja till gitarristtjänsten.

Jonte reflekterar över 45-årsjubiléet:

– Det ju alltid så att när man håller på länge har man höjdpunkter och man har dalar, perioder när vi inte tyckt det varit så kul att spela. Men så händer det något, det kommer nya låtar eller händer något annat, så plötsligt sitter allt ihop och känns som en självklarhet igen.

När bandet nu rundar 45 år är man inne i en fas när stämningen är påtagligt bra. Spellusten är på plats, och de sju har kul på jobbet när man avverkar det 20-tal spelningar man genomför per år.

Bland de fasta spelningarna är Parksnäckan i Uppsala och Jazzens Museum i Strömsholm, där man spelat i sju – åtta år. Nya låtar och arrangemang dyker upp, och spelglädjen når långt över scenkanten, något som inte minst märks på senaste cd:n*, But I Just Couldn't Sleep,'Cause Blues Was On My Mind,* som kom punktligt till jubiléet.

Så ser det ut idag, och så räknar man med att det ska se ut åtminstone över 50-årsjubileet.

– Sen kanske vi får fundera på vad vi ska göra, var och en. Kanske skaffa ett jobb?

Björn Sjödin har i alla fall bestämt sig: det blir biljettkassan på Reginateatern i Uppsala.

Men innan dess ska alltså ett halvt sekel av solid, svängande bluesinfluerad jazz - eller tvärtom - firas 2017, och följer man traditionerna kan publiken se fram mot konserter och cd-utgivning.

GMB på Cupol Jazz & Blues Club i Karlskoga december 2012: